

2016'ya doğru adım adım

(Bu yazıda geçenler gerçek, isimlerse hayal ürünüdür)

Yeşim 6 yaşında. Behiç Ak'ın taşlarla ilgili kitabını (Bizim Tombiş Taştan Hiç Anlamıyor) okurken çakıl taşlarının içine sızan deniz sularının, hatta okyanusun varlığından bahsediyor. Ve bu yüzden taşların sır sakladığına, o sırları ancak dinlersek, ama dikkatlice dinlersek (eliyle kulağını işaret ediyor, kastettiğinin 'kulak kesilmek' olduğunu henüz bilmiyor) anlayabileceğimizi söylüyor.

Alin 7 yaşında. Ursula K. Le Guin'in Kanatlı Kediler Masalı adlı kitabındaki kanatlı kedileri kastederek, farklı olmanın bir suç olmadığını, yolda giderken karşısına bir kanatlı kedi çıksaydı ilk başta ondan korkacağını ama kısa bir süre sonra onunla arkadaş olacağından neredeyse emin olduğunu söylüyor.

Tolga 10 yaşında. Brigitte Labbe'nin Güzellik ve Çirkinlik adlı kitabında sözü edilen 'güneş batarken yayılan yeşil ışığı' bir seferinde gördüğünü, yazarın 'gün batımları ya da gün doğumları konusunda sözünü ettiği güzelliklere tanıklık ettikçe insanlığın, yaşamın ve evrenin bir parçası olduğumuza da tanıklık ederiz' sözünü çok beğendiğini ifade ediyor. Dahası, kitapta geçen 'otele gitmek için bir otobandasınız, mola vermek için bir benzin istasyonunun oralarda, tuvaletin hemen yanında mı durursunuz, yoksa yoldan sapıp 10 kilometre ilerdeki gölün kenarında piknik yapmayı mı tercih edersiniz' sorusuna, '10 kilometre ilerdeki gölün kenarında piknik yapar, otele motele gitmez ve orada tatilimi geçirirdim' cevabını veriyor.

Selim, 14 yaşında. Aristo'nun mantığını çok sert bulduğunu, hayatı böyle göremeyeceğini ama büyüdüğünde mantıksız biri olarak anılmak istemediğini de ifade ediyor. Bununla birlikte dünyanın çok adaletsiz bir yer olduğunu, şartların eşit dağıtılmadığını, bununsa yeteneğin önüne geçtiğine inanıyor. Pakistanlı parlak bir nükleer fizikçiyle, Amerikalı bir nükleer fizikçi arasındaki farkın, ama en temel farkın, beyin değil coğrafya olduğunu söylüyor. Ve Batı ile Doğu arasına çöreklenen bu mantıksızlığı Aristo'nun bile çözemediğini belirtiyor.

Kamil, 6 yaşında kadar. Cizreli. O ve ondan biraz daha büyüklerin bu konuları tartışabilecek şansları yok. Okulları yok, öğretmenleri yok. Onlar gecelerini mermiler, gündüzlerini bilinmezlikle sarıp sarmalıyorlar. Güneşin batarken yaydığı yeşil ışık, taşların arasına sızan sular, fizik kanunları ve uzay, hepsi uzak birer hayal. Doğdukları sert coğrafyada verdikleri mücadelede, olsa olsa yaşamda kalabilmek için.

2016'ya bu gerçeğe giriyor olmak ürpertiyor.

Peki... Bu yılın son yazısını böyle bitirmeyeyim. Şuna ne dersiniz:

Chris, astronot. Orta yaşlarda. Uzaydan, dünyayı, evini arıyor. Hatlar Noel nedeniyle karışık. Yine de numara düşünüyor ama yanlış. Karşısındaki kadına: 'Alo, orası dünya mı?' diye soruyor Chris. Sonra da kadının nasıl paniklediğini düşünerek, twitter'da kendisinden özür diliyor.

Burası dünya Chris. Bizler mi? Uzaylıların tercih etmediği (bütün uzaylılar Batı medeniyetine ve daha çok Hollywood top raklarına gider, bilirsin), insanlığı incelemeye değer bulmadığı coğrafyalarda yaşıyoruz. Doğu'yuz. Ve yeni yıla hangi umudu doğuracağımız konusunda hatlarımız karışık.